

alatt ki kell épülnie. Egy év leforgása alatt tehát meglesz a közvetlen vasuti összeköttetés Budapest és Athén között és ezzel együtt Nyugat-Európa és a görög főváros között. A közvetlen görög vasuti csatlakozásnak erre a jelentőségére a hazai érdekek szempontjából Harkányi János báró kereskedelemügyi miniszter mindjárt rámutatott, amidőn a kereskedelmi tárca vezetését átvette. Kétségtelen, hogy az eddigelé csak hosszadalmas és fárasztó tengeri uton elérhető Hellas műkincsei, a történetileg és a régi kultúra szempontjából mindenkit érdeklő Peloponnenszus egészen közel jutnak hozzánk. Párisból alig hatvan óra leforgása alatt ugyanabban a vasuti kocsiban és európai kényelemmel lehet majd megtenni az utat a híres Athénig.

A személyforgalom terén tehát hazánkon át növekedésre számíthatunk az új vasuti vonal és a közvetlen görög vasuti csatlakozás megnyitásával. Még pedig annál is inkább, mert az új vasutvonal megnyitásával az Egyiptom felé irányuló és folyton fokozódó forgalomnak is erős konkurrens vonala fog keletkezni. Míg ma ez a forgalom négy-öt olasz és francia, azonkívül a trieszti kikötőn át bonyolítottatik le, a budapest—athéni vonalnak az az előnye lesz, hogy Pireuszról a legrövidebb tengeri uton lehet elérni Alexandriát, miután előbb Hellasz gyönyörűségeit megismerelte az utazó. Kétségtelen, hogy ez az új vonal rendkívüli módon fogja csábítani az Egyiptomba utazókat, nem szólva arról, hogy magával Görögországgal is sűrű összeköttetést tesz lehetővé oly módon, hogy a közbeneső nagy városok üzleti felhasználására is alkalmat nyújt.

A nemzetközi áruforgalom tekintetében

már nem annyira biztos a megítélés. Kétségtelen ugyanis, hogy az áruforgalomnak az eddigi tengeri utvonal nagy előnyöket nyújt, főleg a tömegáruk forgalmának. A szállítás olcsóbb, sőt a hajóközlekedés javítással a vasuti szállításal is versenyezhet. Ebben a tekintetben azonban éppen Magyarország kivételes helyzetbe juthat, ha a viszonyokat ügyesen a maga előnyére felhasználja. Természetes, hogy ezen a téren sok függ a keleti vasutak függő kérdésének helyes megoldásától, valamint attól, hogy a szerb és görög állam mennyiben óhajtják az új vonal kihasználását a maguk részéről is előmozdítani, amire nézve különben alig lehet kétségünk. A közel jövőben már részletesebben ki fognak bontakozni azok a tervek, a melyeket ebben az irányban csak a leginkább érdekelt országok megvalósítani igyekeznek és akkor lesz itt az ideje annak, hogy ezekhez a tervekhez a saját érdekeink szempontjából állást foglaljunk.

Józanabb hang a román nemzetiségi táborban. A *Romanul*, amely talán a legélesebb hangu organuma a hazai román sajtónak, egy kicsit megfűszerezte most magát mégis, amikor a román király születésnapja alkalmából a hazai románságnak a magyar király iránti loyálisával foglalkozik. Egy kicsit hivatkozik ugyan még a román egységre, amelyet különben senki sem akar a határolt gravitációk között elvitatni, egyebekben azonban sok hüvös józanságot árul el a szövegforgó cikk, amely előbb méltatja a román királynak a románság érdekében szerzett nagy érdemeit, majd így folytatja:

„Mi magyarországi és erdélyi románok, Ferenc József királynak leglojálisabb alattvalói voltunk és vagyunk és öfelseje iránti tiszteletünk és szeretetünk a legválságosabb

időkben is változatlan maradt. Mi románok a magyar hazának hű alattvalói voltunk és vagyunk, bármennyire és bármely sokat kellett is szenvednünk, az ország kormányzói és kormányzati rendszere miatt, amely káros az országra és népeire. Mégis, az évszázadok folyamán nem található a legesekelebb bizonyíték sem arra, hogy a román nép ne teljesítette volna kötelességét a hazával és a trónnal szemben. De alávaló nép volnánk, ha eltűnik a szeretet, melyet összes román testvéreink iránt érzünk. Velük egy népnek érezzük magunkat, egy testnek és egy léleknek. Az egész románság lelki és kulturális egysége immár befejezett tény, amely sem csorbitást, sem változtatást nem szenvedhet.”

Májusban tartják meg a szegedi gyermeknapot.

— A főispán akciója. —

(Saját tudósítónktól.) Szegeden már két év óta nem tartotta meg az Országos Gyermekvédő Liga a szokásos gyermeknapot. Tavaly előtt az általánosan rossz gazdasági viszonyokra való tekintettel maga a Liga mondott le arról, hogy Szegeden gyermeknapot rendezzen, tavaly pedig Lázár György dr. polgármester kérte, hogy ne terheljék meg a polgárokat ilyen kiadásokkal. Azóta a viszonyok némileg javultak és most *Cicatricis* Lajos dr. főispán akciót indít a gyermeknap megtartása céljából. A gyermeknapot ezúttal is az Országos Gyermekvédő Liga fogja rendezni és május hó elején ünnepélyek keretében tartják meg.

A főispán ma az ünnepség rendezésére kismeglelt urhölgyekhez az alábbi fölhívást bocsájtotta ki:

Hazánkban a Gyermekvédő Liga indította meg azt a nagyszerű életmentő folyamatot, amely egy új korszak sarkkővét van hivatva alkotni s amelynek következménye a gyermek- és ifjúságok védelmének oly hatalmas kifejlődése, aminővel a kontinens egyetlen állama sem dicsekedhetik.

villámokat lövelt. Az arca elsötétedett hirtelen.

— Ha nem visz el, agyonlövöm! — hörgötte s hátsó zsebéből hatalmas Browningot vont elő.

A kocsivezető arca fehérre változott, mint a fal.

— Parancsoljon beszállni — hebegte ijedt engedelmisséggel.

Az idegen elhelyezkedett a kék selyemülésen.

— Siessünk — adta ki a rendeletet az órájára nézve.

A kocsi megindult vészes irammal a meredek lejtőn.

— Ez Schwarzfahrt, fekete fuvar, — hebegte a soffőr rémülten. — Bizonyos, hogy valami szerencsétlenség ér majd bennünket.

(Schwarzfahrt a soffőrnek színes és kifejező nyelven vészes utazást jelent. Mikor valamely tiltott fuvar vállaltak, amelynek rendesen valami baleset a vége.)

A kocsi kilencven kilométeres sebességgel rohant a kihalt hegyi uton keresztül.

Erdők, patak medre, százados szálfák, néma berek maradt el mögöttük. De a titokzatos utas még sem volt a kocsi sebességével megelégedve.

— Gyorsabban! — nógatta a soffőrt.

— Vajjon miért oly sietős? — kérde ez hátrafordulva.

— Egy kisasszonyt kell megszöktetnem, — hadarta az eszelős hévvel — a világ legszébb kisasszonyát.

A szava elakadt. Mintha emésztő szárazság fojtogatná a torkát.

— Grófnő — tette hozzá erős hangszóval s a szava kölhögésbe fulladt. — Gyöngyfi Marianne a neve, ha segítenek az égiek bennünket, akkor egy óra múlva már a kocsinkon ül.

A soffőr elsáppadt.

— Börtönbe jutunk mind a ketten — suttozta.

— Ne félj, ott is urral kerülsz össze.

Tisztához értek. Messziről magános urilak fehérredett feléjük az erdőborította hegyoldal.

— Ime, Gyöngyfi Marianne vára — mondta a soffőrnek, a fehérbe vesző kastélyra mutatva.

Távrolról tompa, kábitó kutyaugatás hangzott.

— Innen gyalog megyünk — adta ki az utasítást az idegen. — Hadd itt a kocsi! Segítened kell a szöktetésben.

— Én félek — mondotta a soffőr.

Az idegen újból elővette a Browningot.

— Agyonlövök, ha nem engedelmese-

del — mondta, a fegyvert a kocsivezető mellének szegezve. — Előre.

Ez reszketve tett néhány lépést fölfelé a kövecses hegyi uton.

— Nincs mitől tartanod — mondta az idegen, utána baktatva. — Nyaralni vannak. A kastélyt senki sem őrzi.

Járhatatlan, tüskés bozóttal benőtt uton kellett utat törniök. Itt-ott elvadult rózsafa meredt eléjük a magános kertben. Mintha száz éve nem járt volna már erre senki.

— Akár Csipkerózsika udvarában! — sóhajtott a soffőr, amint szétnézett az elhanyagolt kastélykertben.

— Mint Csipkerózsika udvara — mondta elmerengve az idegen.

Néhány pillanatig kémlelve nézett szét. Nem hangzott semmi nesz. A kutyaugatás is elhallgatott.

— Ne félj — mondta a soffőrhöz biztatóan.

Akadály nélkül bejutottak a folyosóra. Az üvegablakok pókhálósággal voltak benőve, a kőpallón vastag porrétteg feküdt.

Az idegen már tudta a járást.

— Erre! — adta ki az utasítást a soffőrnek.

Tapogatódzva indultak meg a sötétben. Az idegen egy pillanatra tüzet csíholt ki kovácsával, hogy el ne tévedjenek.

Olcsóságuk, tartósságuk és szépségük révén országhírűvé vált szegedi BUTOROK
első kézből, nagy választékban csakis az
Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden, Tisza-Lajos körút 19. szám alatt
kaphatók, esetleg részletefizetésre is.